

Drømmer De om at vende dagligdagens trummerum ryggen, bygge et gammelt sejlskib om til helårsbolig og stikke af sted? Læs her om to, der virkelig gjorde drømmen.

Galeasen Gulle

■■■ Det begyndte nede i Spanien for 6-7 år siden. Jeg havde slået mine teltpæle op under de varmere himmelstrøg og tjente til livets ophold som bartender, hotelbestyrer, sanger og meget andet.

Blandt mine venner var en skipper, som havde bygget et gammelt sejlskib om og nu levede af at sejle rundt på Middelhavet med turister. Det var et liv, der fascinerede min veninde Ulla og mig. Så det første vi gjorde, da vi for fem år siden vendte tilbage til Danmark, var at gå på jagt efter en passende båd.

Vi fandt vores »drømmebåd« i København. En 46 tons delvis ombygget skonnert, som den tidligere ejer havde benyttet som en slags sommerhus.

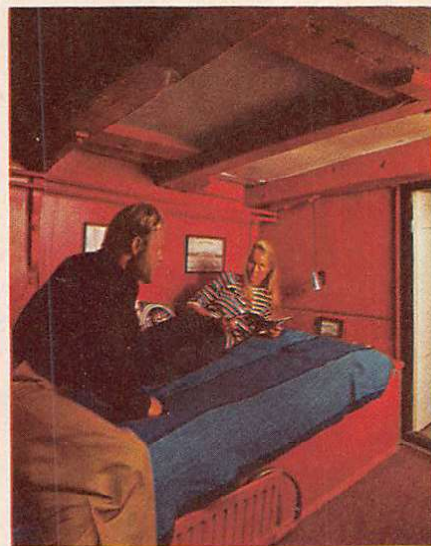
Dagen efter flyttede vi om bord, og lige siden har »Gulle« været vort hjem. Det har været fem vidunderlige år, men endnu er det ikke lykkedes at kopiere vor danske vens levevis på Middelhavet.

Han arbejder kun fire måneder om året og holder sommerferie i de resterende otte. Ulla og jeg har været nødt til at indpasse os under de mere hårde danske vilkår: Vi arbejder otte måneder om året og holder kun fire måneders ferie.

Hvert år siger vi vore stillinger op til 1. maj, for at søge genansættelse til september. Hidtil er det gået uden problemer.

»Gulle«, der oprindeligt var skonnert, er bygget i Vejle 1887. Det var solidt arbejde, der blev lavet

»Blot fordi Ulla har langt lyst hår og jeg skæg, tror mange folk i havnene, at 'Nina og Frederik' er kommet på besøg.«

den gang, for der er stadig mange bundstokke, planker og trænegler fra værftet i Vejle.

Før skonnerten i 1961 blev lagt hen som sommerhus, havde den ført en omflakkende tilværelse som fragtskib. Vi har blandt andet hørt, at den sejlede på Nordnorge efter is. Det var lidt af et kapløb med tiden, efterhånden som båden kom længere sydpå, og isen begyndte at smelte.

Ulla og jeg er i øvrigt ikke de eneste, der har holdt af »Gulle« og værdsat dens solide opbygning. Fra 1919 til 1944 sejlede den i samme families eje og oplevede at se far og søn efterfølge hinanden i fire generationer.

Fra 60.000 til 32.500 kr.

Da vi første gang hørte på »Gulle«, kostede den 60.000 kroner. I betragtning af, at vi ikke havde én øre på lommen, var det et stort beløb at binde an med. Men efterhånden som vi blev ved at kredse om den, fik prisen det ene tryk nedad efter det andet, og til sidst fik vi den for 32.500

På »Gulle«s interiør ser man tydeligt, at den bliver benyttet som helårsbolig.

Der er installeret olieovn med tilslutning til radiatorer, en »dagligstue« med bogreol og sofa-arrangement, separat »soveværelse«, pantry med bl. a. køleskab og ovn, og over det hele er der godt isoleret mod vinterkulden. De elektriske installationer går på akkumulatører.

kroner, som skulle betales inden for et år.

Til gengæld måtte vi tage den som den lå i vandet, uden først at se den på land. Og uden garantier af nogen art. Det var et voveligt og dumdrigtigt foretagende, men heldigvis slap vi godt fra det også.

Vi var klar over, at der ventede et meget stort arbejde med ombygning og vedligeholdelse. Og det viste sig at slå til - arbejdet har været kolossalt, det har simpelt hen slugt hver eneste fritime i de sidste fem år.

I den første tid fik vi aldrig mad før efter mørkets frembrud. Dagslyset skulle udnyttes til reparationsarbejdet. Heldigvis fik vi placeret so-

vebriksen lidt foran midtskibs i styrbords side. Det viste sig senere at være det eneste sted, hvor det ikke regnede gennem dækket.

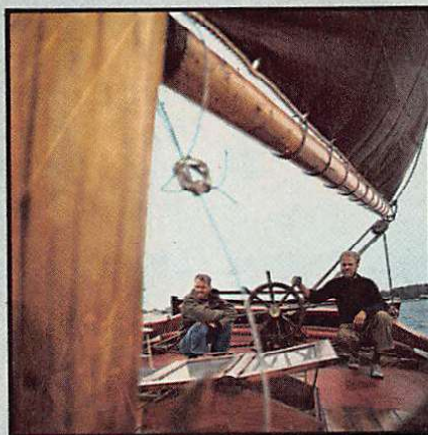
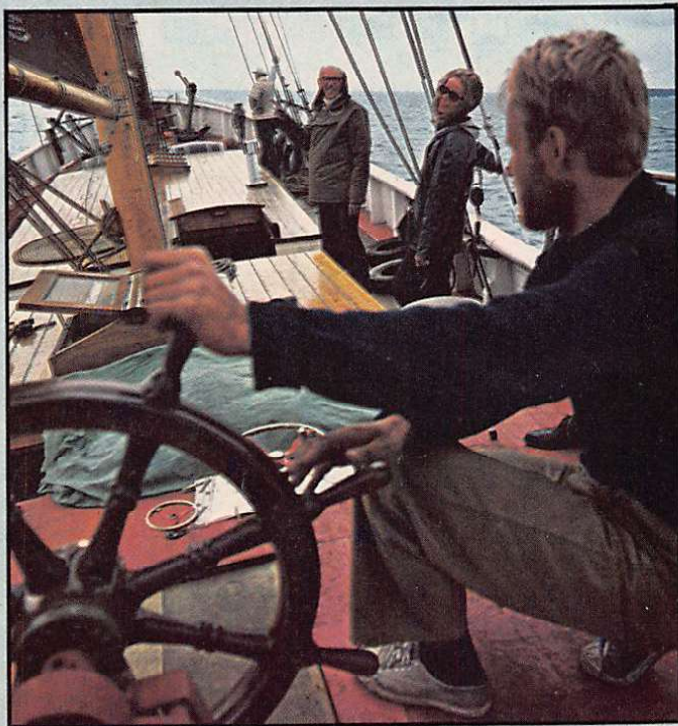
Det var værre, at der gik to år, før skonnerten var klar til den første sejltur.

Ud over ombygningsarbejdet skulle jeg også tage kystskippereksamen for at få lov at tumle så stor en båd. Jeg meldte mig straks til et brevkursus, men det viste sig at være vanskeligt at gennemføre. Første gang, jeg gik op til eksamen, dumpede jeg. Men så tog Ulla fat på bøgerne og hørte mig hver eneste aften i søvejsreglerne. Anden gang blev jeg nummer ét af 119 elever.

Endelig kunne vi tænke på at komme ud af havnen.

Styrehuset måtte fjernes

De oprindelige sejl var ikke meget værd, så dem samlede vi i en stor bunke, og brændte dem af. Derefter gik vi i gang med at sy nye selv, og i dag har vi et helt godt stel, som kan få »Gulle« op på en fart omkring 6 knob. (Fortsættes side 75)

Straks efter handelen gik Ulla og Bjørn Bønne i gang med at rive styrehuset ned. Dels fordi det ikke var med på båden, da den blev bygget i 1887, dels fordi det udgjorde så stort et vindfang, at båden ikke kunne gå over stag eller krydse. Nu sejler »Gulle« fint og kan nå op på hastigheder omkring 6 knob. Ulle og Bjørn er blevet så betaget af friluftslivet, at de sommeren igennem - når det ikke regner - sover på dækket. Fire måneder om året sejler de rundt i »Gulle«.

Fortalt af BJØRN BØNNE
til FREDDY NIELSKOV
Fotos:
POUL IB HENRIKSEN

